

என்னவாகவும் எதற்காகவும் எப்படி வேண்டுமானாலும் பிறக்க கருவும் உடல் வளர வயிறும் பெறலாம். இந்த லட்சணத்தில் உயர்ந்தவனென்ன தாழ்ந்தவனென்ன? திங்கத்தெரிந்து தின்றால்தான் அறிவு வேலை செய்யும். திங்கத் தெரியாமல் தின்றால்?

திருப்பாவை ஒன்பதாவது பாசுரத்தில்.....

“மாதவன் வைகுந்தன் என்றென்று நாமம் பலவும் நவின்று”

பகவான் நாமத்தை பிள்ளைகளுக்கு இட்டு அழைத்தாவது பழகித்தான் பாருங்களேன் என்று ஆழ்வார்கள் படும் பாடு! எத்தனை ஜன்மங்கள் கழித்து புரியுமோ? மனம் ஒருநிலைப்பட்டவன் தியானத்தில் பகவத் பஜனை எனும் உன்னத நெறியாக பகவானே வந்து நிற்கின்றான்.

வித விதமானவர்கள் ஒருவகை; வித விதமானவர்கள் என்று தனியே நின்று தெரிந்து பார்ப்பவர்களில் பல விதம்.

கடவுள் நம்பிக்கையுள்ளவன் கோடானு கோடியில் ஒருவன். உடல், மனம், புத்தி, புலன்களால் தூய ஆன்மாவாகிய தன் மீது விழுந்திருக்கும் செயல்களை அன்புடன் பற்றில்லாமல் அதிகாரமாய்ச் செய்யும் குருவிடம் சரணடைகின்றான்.

குருவாக வரித்துக் கொண்டவனே குருவாக வந்தவனைக் கொன்றுவிட்டான். அந்தப் பாவத்திற்குப் பரிகாரம் தேட துணைக்குப் பூமி, நீர், மரம், பெண் ஜன்மம்.

இந்நாள் வரையிலும் ஸ்ரீ மத் பாகவதம் வழங்கும் ஞானம் எவ்விதத்திலும் குறைவுபடவில்லை.

பாவியாயும் தோஷமுள்ளவனாயும் இருப்பவனுங்கூட இதன் ஞானாக்னியால் தூய்மையாகின்றான்.

ஜனனம் மரணம் என்கின்றதன் இடைப்பட்ட சிறிதளவு வாழ்வில் நிகழும் காட்சிகளால் மயக்கமில்லாமல் பிறவிப் பயன் பெற பகவானைச் சரண் அடைகின்றான்.

வெற்றி தோல்வி என்கின்றதன் அடிப்படையில் மனதளவில் ஏற்படும் ஏக்கம், ஊக்கம் பெற்று குழப்பம் அடையாமல் தன் ஆன்மாவில் லயிக்கின்றான்.

இம்முப்பெருஞ் செல்வம் இவ்வுலகிற்கு தேவையில்லை. இவைகளைக் கொண்டு இங்கே வாழ முடியாது. இங்கே உயிருடன் இருப்பது வாழ்வதாகாது என்பது ஒருபுறமும் இன்னொரு வகையில் தூய்மையும், பக்தியும், அமைதியும் உள்ளவன் எப்படி வாழ்வான் என்பதுகூட யாருக்கும் தெரியாது என்பதால் ஸ்ரீமத்பாகவத ஞானம் பெற யாருக்கும் அருகதையில்லை.

இந்திரனிடம் வரமும் தோஷமும் பெற்றுக் கொண்ட பூமி, நீர், மரம், பெண் இந்நால்வருக்கும் எந்தவித பயனும் இல்லை. பயமுமில்லை.

தேவர்களின் பிரார்த்தனையால் கடவுள் மனிதர்களுக்கு வழங்கும் அருள் போலவே அவர்களுக்கும் வழிகாட்டினார். தேவர்கள் அனைவரும் பெருமனம் படைத்த ‘ததீசி’ முனிவரிடம் சென்று வணங்கினர். ஸ்ரீ ஹரி நாராயணருடைய கட்டளையைக் கூறினர். தவசீலரான அவரது வஜ்ரங்களை (எலும்புகளை) தர வேண்டினர். மனமுவந்தருளினார் முனிவர். அந்த வஜ்ரங்களை ஆயுதங்களாக்கினர் தேவர்கள்.

ஆயிரக்கணக்கான தைத்திரியர்களும், தானவர்களும், யட்சர்கள் ராட்சசர்கள், அரக்கர்களும் தங்க கவசம் அணிந்து படைக்கலன்கள் ஏந்தி சேனை சூழ வரும் இந்திரனைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். பழிக்குப் பழி வாங்கும் உறுதியோடு வந்திருக்கும் தேவப் படைகளை தடுத்து நிறுத்துவது என்பது எமனுக்கும் இயலாதது.

செருக்குற்ற அசுரப் படைகள் சிங்கக் குரல் எழுப்பி மிகவும் கவனத்துடன் தேவப் படைகளை அடிக்கலாயினர். அவர்கள் கதை, பரிகம், அம்புகள், பிராசம், உலக்கை, தோமரம், சூலம், கோடாரிகள், கத்திகள், சதாக்கினி என்கின்ற பீரங்கி, முகண்டி முதலிய அஸ்திர சஸ்திரங்கள் கொண்டு தேவர்களை நாற்புறமும் சூழ்ந்து நின்று தாக்கினார்கள். அஸ்திர சஸ்திரங்கள் விடுவதில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்ற தேவர்களது பாணங்களால் ஆகாயத்திலேயே ஆயிரஆயிரமாக துண்டிக்கப்பட்டன. அசுரர்களது ஆயுதங்கள் தேவர்களை நெருங்கவும் இயலவில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு சிறு காயமும் ஏற்படாமல் நலமாக இருப்பது கண்ட விருத்தாசுரனது அசுரப்படைகள் சற்றே பயந்தன.

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் காத்தருளப்படும் அடியார்களைக் கண்டு, அற்பர்கள், கயவர்கள் பேசும் கொடூரமான தீய சொற்கள் பயன்றூப் போய் விடுகின்றன. அதுபோன்றே தேவர்களை முறியடிக்க அசுரர்கள் மேற்கொண்ட அனைத்து முயற்சிகளும் வீணாகின.

பகவானையும் பகைக்கும் அசுரர்கள் தங்கள் முயற்சி வீணானது கண்டு உற்சாகமிழந்தனர். அதனாலேயே வலிமை இழந்து வீரம் ஒழிந்தனர். தங்கள் தலைவனான விருத்தாசுரனை போர்க் களத்திலேயே தனியே விட்டுவிட்டு புறமுதுகு காட்டினார்கள். அசுர இயல்பின் தன்மையது. வம்புக்குத் துணை நிற்பார்கள் தெம்புக்குத் தொலைந்து விடுவார்கள்.

அன்னைசக்தியின் சாபத்தினால் அசுரப்பிறவியடைந்த ஹரி பக்தனான விருத்தாசுரன் தான் தோன்றிய அசுர குலத்தினர்க்கு வீரமொழிகளை உப தேசித்தான்.

தனது படைத் தளபதிகள் விப்ரசித்தி, நமுசி, புலோமா, மயன், அனர்வா, சம்பரன் முதலியவர்களைப் பெயர் சொல்லி கூவியழைத்தான்.

“அசுரர்களே ஓடாதீர்கள் மானமே! பெரிதென நினைக்கும் அசுரவல்லமையை மறவாதீர்கள். வீரர்களுக்கேற்ற எனது சொற்களைக் கேளுங்கள்.

பிறந்தவன் என்றோவொரு நாள் இறப்பது சர்வ நிச்சயம்; மரணத்திலிருந்து விடுதலை பெற எந்தவொரு உபாயமும் இதுவரை எவராலும் கூறப்படவில்லை. தன் இனம் காக்கும் போரில் வீர மரணத்தினால் விண்ணுலக இன்பமும், இம்மையில் பெரும் புகழும் கிடைக்குமெனில் அறிவுள்ளவன் எவனாவது அந்த உயர்ந்த மரணத்தை வேண்டாமென மறுப்பானா?” யோகியர் தங்கள் ஐந்து பிராணன்களையும் தன்வயப்படுத்தி, யோகப்பயிற்சியால் தம் ஆன்மாவைப் பிரம்மத்தோடு இணைத்து இவ்வுடலை நீத்தலாகிய மரணம், போர்முனையில் ஒருவீரன் முன்வைத்த காலைப் பின் வைக்காது மார்பில் அடிபட்டு மரணம் அடைதல் ஆகிய இரண்டு விதமான மரணங்கள் மிக மிக உயர்ந்தவையாகவும் கிடைத்தற்கு அரியனவாகவும் அறநூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.”

விருத்தாசுரனின் வீரமான மங்கள உரையைக் கேட்க அசுரர்கள் தயாரில்லை. இனி இவர்களிடம் பேசிப் பயனில்லை என முடிவு செய்தான். காலம் தேவர்களுக்கு பலனளிக்கின்றது என்று அறிந்து அசுரர்கள் சிதறி ஓடினர். தேவர்களை நோக்கி விருத்தாசுரன் பேசினான்.

“அற்ப தேவர்களே! போர் முனையில் முதுகுகாட்டி ஓடும் கோழைகளான அசுரர்களைப் பின்புறத்திலிருந்து தாக்குவதாலென்ன பயன்? இவர்களே, அவர்கள் பெற்றோர்களின் கழிவுகள். சுத்த வீரர்கள் என்று உங்களை நீங்களே பெருமை பேசிக் கொண்டு ஓடி ஒளியும் கோழைகளைத் தாக்குவது வீரமாகாது.”

சினங்கொண்டு விருத்தாசுரன் கர்ஜனை செய்தான். தேவர்கள் நடு நடுங்கி முர்ச்சையாகினர். மதம் கொண்ட

யானை நாணற்கட்டை மிதித்து அழிப்பதுபோல் தன் கால்களால் மிதித்து அழிக்கலானான். அந்த வேகத்தால் பூமியே அதிர்ந்தது.

இதைக்கண்டு சினந்த வஜ்ரப்படை தாங்கிய இந்திரன் தன்னை நோக்கி வரும் தன் பகைவனான விருத்தாசுரனை வீழ்த்த ஒரு பெரிய கதாயுதத்தை வீசினான்.

மலையளவு வளர்ந்த விருத்தாசுரன் அந்தப் பெரிய கதையினை சிறு துரும்பைப் போல் கைப்பற்றினான்.

இந்திரனின் ஐராவத யானையின் மந்தகத்தில் ஓங்கியடித்தான். “தேவர்களின் தலைவனே! இந்திரா, நான் உன்னெதரில்தானிருக்கின்றேன். நான் உன் பகைவன். வீண்போகாத வஜ்ரப்படையை ஏன் என்மேல் போடாமல் இருக்கின்றாய்? இந்திரனே! உன் வஜ்ராயுதம் பகவான் ஸ்ரீஹரியின் அருளாலும் ததீசி முனிவரின் தவத்தினாலும் பெரும் வலிமை நிறைந்துள்ளது.

பகவான் மஹாவிஷ்ணு, இந்த வஜ்ரப்படை கொண்டு என்னைக் கொல்லுமாறு உனக்குக் கட்டளையிட்டு இருக்கின்றார். ஆகவே, நீ இப்பொழுது உனது கையிலிருக்கும் வஜ்ராயுதத்தினால் என்னைக் கொல். ஏனெனில் பகவான் ஸ்ரீஹரி இருக்குமிடம் வெற்றிபெறும்; அங்குதான் செல்வம் இருக்கும். அனைவரும் அனைத்து கல்யாண குணங்களில் லயித்து இருப்பார்கள். இப்பொழுது நான் எனது மனத்தை, நான் வழிபடும் தெய்வமான ஆதிசேஷன் திருவடித்தாமரைகளிலேயே நிலை நிறுத்தப் போகின்றேன். உனது வஜ்ரப்படையின் வேகம் என் உடலை மட்டுமின்றி, எனது உலகியல் இன்பங்களின் தளையையும் அறுத்தொழிக்கப்போகிறது. நான் இந்த உடலைத் துறந்து யோகிகள் அடையும் உயர்நிலையை அடையப் போகின்றேன்.” என்றெல்லாம் வீரம் பேசியபடியே விருத்தாசுரன் இந்திரனை தனது

முத்தலைச் சூலத்தினால் தாக்கினான். நிலைகுலைந்தான் இந்திரன். மீண்டும் மீண்டும் விருத்தாசுரன் இந்திரனுக்கு ததிரியமூட்டியும், தனது பகவத்பக்தியினை வளர்த்துக் கொண்டும் போர் புரிந்தான். இந்திரனும் வஜ்ராயுதப்படையினால் அந்த மலைபோன்ற அசுரனின் கைகளை வெட்டி வீழ்த்தினான். இருகைகள் வெட்டப்பட்ட நிலையிலும் கூட விருத்தாசுரன் தியானயோகத்தில் பகவானைக் கண்டு, “ஹே ஹரி நாராயணா! வேறு எந்தப் புகலிடமும் இல்லாமல் உமது தாமரைத் திருவடியின் கீழ் சரணடைந்த உமது அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் பெற்றாக்கரிய பெரும் பேற்றை எனக்கு அருளுங்கள்! வேறு எவ்வகையான செல்வங்களும், எட்டுவகை சித்திகளும் எனக்கு வேண்டாம். முக்தியடையும் எண்ணமும் எனக்கில்லை. நான் வேண்டுமெனில் உங்களது அடியார்களின் தொண்டனாவது ஒன்றேயாகும்.”

எம்பெருமானே! எனது முன் வினைப் பயனாக திரும்பத் திரும்ப பிறந்திறந்து சம்சாரச் சுழற்சியில் சற்றித் தவிக்கின்றேன். ஆனால் நான் எங்கு சென்றாலும், எந்தப்பிறவி பெற்றாலும், அங்கெல்லாம் உமதடியார்கள் நல்லிணக்கமே எனக்கு ஏற்படவேண்டும்.” இந்திரனை வென்று மகிழ்வதை விட இறைவனுக்கும் அவரால் பாதுகாக்கப்படும் அந்த தேவர்களின் அரசனாகிய இந்திரனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு மரணத்தை தழுவ நிச்சயித்துக் கொண்ட அசுரன் தனது முத்தலைச் சூலத்தினை சுழற்றிக் கொண்டு “குருத்துரோகி இந்திரா இதோ உன்னைக் கொல்லப் போகின்றேன்” என்று கத்திக் கொண்டே இரு கைகளும் இல்லாத மலைபோன்ற விருத்தாசுரன் இந்திரன் மீது பாய்ந்தான். இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை கை நழுவ விட்டான். இந்திரன் கையிலிருந்து நழுவிய அந்த வஜ்ரப்படை விருத்தாசுரனின் அருகில் வந்து விழுந்தது. இதனால் வெட்கமடைந்த இந்திரன் அந்த ஆயுதத்தைத் திரும்பவும் எடுக்கவில்லை. இதைக் கண்ட

விருத்திரன், “இந்திரா! உன் வஜ்ரப்படையைக் கையிலேந்தி, உன் பகைவனான என்னைக் கொல். வருந்துவதற்கு இது நேரமல்ல!” என்று கூறினான்.

“இதோபார், இந்திரா! அனைத்தும் அறிந்தவன். முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருள். ஆதி அந்தமில்லா அறப்பொருள் ஆன பகவான் ஒருவரே ஆக்கல், அருளல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழில்களையும் செய்யவல்லவர். அவரை விடுத்து உடற்பற்று கொண்டு போர்புரிய விரும்பி நிற்கும் ஆததாயியான தீயோர்களுக்கு எப்பொழுதும் வெற்றி கிட்டாது. சிலபோது வெற்றி கொள்வார்கள். சிலபோது தோல்வியினைத் தழுவுவார்கள். (பஞ்சமாபாதகம் செய்யும் பாவிகள் ஆததாயிகள் என்பவர்கள். விஷமிடுபவர்கள், தீவைப்பவர்கள், சிசுக்கொலையாளிகள், பசுக்கொலையாளிகள், குருத்துரோகிகள் இவர்கள் ஐவரையும் காத்திராமல் உடனே அழித்து விடலாம்.)

மனிதர்களது மனவலிமை, பொறி-புலன்களின் வலிமை, உடல் வலிமை, பிராணசக்தி, ஜீவனம் (பிழைப்பு) மற்றும் இறப்பாகவும் விளங்குவது, அந்த காலசக்தியான இறைவனே. இதன் உண்மை உணராத மனிதன், ஜடமான இவ்வுடலையே வெற்றி-தோல்வி முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கருதுகின்றான்.

யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஸஜா போகா துக்கயோநய ஏவ தே
ஆத்யந்தவந்த: கௌந்தேய ந தேஷ ரமதே புத:

-கீதை 5:22.

இன்ப துன்பங்கள் தற்காலிகப் புலன்களால் உருவாகின்றவைகள். இவைகள் ஆரம்பமும் முடிவும் உள்ள காரணங்களுக்கு உட்பட்டவைகள். அறிவுடையவன் இந்த ஜடப்புலன் காரியங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதில்லை.

பகவானது அருள் இல்லாமல் இந்த ஜீவன், பிரகிருதியான மாயை, மஹத் என்னும் தத்துவம், அஹங்காரம் ஐம்பெரும் பூதங்கள் பொறி-புலன்கள். புத்தி முதலியன எதுவும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தல் காத்தல் முதலிய எந்த ஒரு செயலையும் செய்யத் திறனற்றவைகளே!

காலமாகிய பகவான் தான் அனைத்தையும் ஆட்டிப்படைப்பவர் என்கிற உண்மையை உணராதவன், பிறருக்கு ஆட்பட்ட அடிமைத் தளை பூண்ட ஜீவனையே சுதந்திரனாகவும், செயல்புரிபவனாகவும், அதன்பயனை நுகர்பவனாகவும் நினைக்கின்றான். உண்மையில், பகவான்தான் ஜீவராசிகள் மூலம் மற்ற ஜீவராசிகளைப் படைத்து, பின் அவற்றின் வாயிலாகவே, அவற்றை அழிக்கவும் அழிக்கிறார்.

ஒருவனுக்குக் கெட்ட காலமானால், அவன் விரும்பாவிடினும் அவப்பெயர் முதலியன தானாகவே வருவதுபோல, நல்ல காலம் நேர்ந்திடின் அவன் விரும்புகிறானோ இல்லையோ, நிறைந்த ஆயுள், செல்வம், புகழ் மற்றும் விரும்பியவை நிறைவேறுதல் முதலிய சிறப்புக்கள் தானாகவே வந்து சேர்கின்றன.

இந்திரனே இதோ என்னைப்பார். எனது கைகளை வெட்டி ஆயுதத்தையும் வீழ்த்திவிட்டாய். நீ என்னை ஒருவகையில் தோல்வியுற்றவனாகச் செய்து விட்டாய். இருப்பினும் உன்னைக் கொல்ல விரும்பி, நான் இயன்றவரை முயற்சி மேற்கொள்ளாமல் இருக்கின்றேனா பார். இந்தப் போர் என்பது ஒருவகையில் சூதாட்டமே! இதில் உயிர்தான் பந்தயப் பொருள். ஆயுதங்களே சூதாட்டக் கருவிகள். போர்க்களமே சூதாட்டபலகை. இதில் வெற்றி தோல்வியை யாருக்கென்று யாரும் சொல்லமுடியாது.”

விருத்தாசுரனது கபடமில்லாத, சத்தியமான வசனத்தைக் கேட்ட இந்திரன் அவனைக் கொண்டாடினான்.

தர்லோக சஞ்சார்

நாரதர்

பின்னர் வஜ்ராயுதத்தைக் கையில் எடுத்தான். விருத்திரனிடம் இந்திரன், “தானவ மன்னனே! உண்மையில் நீ சிறந்த சித்த புருஷன். அதனால்தான் உனக்கு தைரியம், நிச்சயமான அறிவு, பகவானிடம் அன்பு ஆகியன இவ்வளவு உறுதியாக உள்ளன. அனைத்து ஜீவராசிகளின் உற்ற நண்பரும் ஆன்ம நாயகருமான பகவானிடம் உனக்குள்ள அசைக்க முடியாத காதல் பக்தி மிக உன்னதமானதே! பகவானின் மாயை உன்னை ஒன்றும் செய்யவில்லை!

பரம மங்கள ஸ்வரூபனான பகவான் ஸ்ரீஹரியின் தாமரைத் திருவடிகளில் உறுதியான பிரேம பக்தி கொண்டவன், உலகியல் இன்பங்களைப் பெரிதாக எண்ணுவானா? அவற்றை அடையவேண்டும் என்று பிரயத்தனம் தான் செய்வானா? அது அவனுக்குத் தேவையில்லாதது.

சிறந்த வீரர்களான இந்திரனும், விருத்தாசுரனும் அறநெறிகளின் உண்மைக் கருத்தை உள்ளபடி அறிய விரும்பி ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டே போர் புரிந்தனர்.

பெருஉடல் கொண்டவன் விருத்திரன். யாகத் தீயிலிருந்து பழிவாங்கும் மந்திர சக்தியால் தோன்றியவன். அவனது பராக் கிரமத்தால் இந்திரனை அவனது ஐராவதம் எனும் யானையுடன் விழுங்கிவிடுகின்றான்.

விருத்திராசுரனை வதம் செய்வதற்கென்றே தேவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து தபஸ்வியான ததீசி முனிவரிடம் அவரது எலும்புகளை பெற்று வஜ்ரப்படையை உருவாக்கினார்கள். இந்திரன் விருத்தாசுரனின் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வருகின்றான். வஜ்ராயுதத்தால் விருத்தாசுரனின் தலையை வெட்டினான். இவ்வாறாக விருத்தாசுர வதம் தேவர்களால் நிறைவேறியது. அனைவரும் மகிழ்ந்தாலும் இந்திரனால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை.

ஏற்கனவே தேவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி விசுவரூபரை கொன்ற பாவதோஷம் சுமந்தவன். பூமி, நீர், மரம், பெண் நால்வரும் ஏற்றுக் கொண்ட தோஷம் இந்திரனைத் துன்புறுத்த வில்லை. அடுத்து இப்பொழுது ஹரி பக்தனான விருத்தாசுரனை வதைத்த தற்கு பாபம் வருமே என்று நிம்மதியிழந்தான். அவன் நினைத்த படியே பிரம்மஹத்தி தோஷம் ஒரு குரூரமான தோற்றத்தில் அவனை அழைக்கின்றதைக் கண்டான். எலும்பும் தோலுமான மெலிந்த வயதான பெண்வடிவும், நரைத்த பரட்டைத் தலைமுடியும் இரத்த நிற ஆடையும் உள்ள அந்த வடிவம் கண்டு இந்திரன்

ஓடி ஒளிகின்றான். மஹாலக்ஷ்மியின் தாமரைத் தண்டுக்குள் ஒளிந்து கொண்டான். அவனை நெருங்க முடியாமல் காத்திருந்த அந்தச் சண்டாளினி தோஷம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கரைந்து காணாமல் போயிற்று. ஆயிரம் ஆண்டுகள் இந்திரன் தாமரைக்குள்ளிருந்தபடியே ஹரிநாமம் சுவாசம் போல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். தேவர்கள்

இந்திரனுக்கு அவன் விருத்தாசுரனை வதம் செய்து அதனால் வரும் தோஷத்தை அசுவமேத வேள்வியைச் செய்து போக்கி விடுகின்றோம் என்று வாக்களித்திருந்தனர். அதன்படியே தேவர்கள் மரீசி முனிவரின் தலைமையில் முறைப்படி அசுவமேத யாகம் நடத்தினார்கள். வேள்வியின் வடிவானவரும் வேள்வித் திருமேனியாகக் கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆரதித்து அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் இந்திரனை விடுவித்தார்கள். இக்கதையானது ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் ஆறாவது ஸ்கந்தத்தில் ஸ்ரீ மந் நாராயண கவசத்தை உள்ளடக்கியதும் மிகவும் ஆழ்ந்த கருத்துடையதுமாகும். இந்திரனது வெற்றி, பிரம்மஹத்தி பாவத்திலிருந்து அவன் விடுதலை பெற்றது மற்றும் பகவானது சிறந்த பக்தரான விருத்தாசுரனின் வர்ணனை முதலியன பற்றிக் கூறுவது, தூய்மையை வளர்ப்பது, பகவானது அனுக்கிரகம் முதலிய திருக்கல்யாண குணங்களை வளர்ப்பதும் ஆகும். படித்தபடிப்பின் பயன் இக்கதையை படிக்கவும் கேட்கவும் வேண்டும். அமாவாசை, பெளர்ணமி பருவகாலங்களில் இதை அவசியம் கேட்க வேண்டும். இது செல்வமும் புகழும் அளிப்பது. பாவங்கள் அனைத்தையும் தொலைப்பது; பகை வெல்வது; ஆயுளை வளர்ப்பது. நன்மை பலவும் தருவது.

நல்லதும் கெட்டதுமான செயல்கள். அவைகளை விரும்பிச் செய்கின்ற குணங்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக “நான் யாருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன்? எனக்கு ஏன் இப்படியொரு துயரம்? என்றெல்லாம் தன்வேஷம் தனக்கே தெரியாத மூடம் இவைகளுக்கிடையில் தேவர்களும், மனிதர்களும் நாத்திக, அசுர சக்திகளின் ஆளுமையின் கீழ்வாழும் அவலம் ஏன் வந்தது. பாரதத்தின் பாரம்பரிய வேதபண்பாட்டின் பால் வைக்காத நம்பிக்கையை மிலேச்ச கலாச்சாரம், ஒழுங்கினர்களிடம் வைத்த நம்பிக்கை - யால் உலகினை கிருமிகள் அச்சுறுத்துகின்றன.

இக்காலத்தில் நாம் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் தொல்லைகளுக்கெல்லாம் காரணம் நோய்க் கிருமிகளல்ல. பொறுப்பற்ற தலைவர்களும் அல்ல, அறிவு இழந்த மக்களுமல்ல.

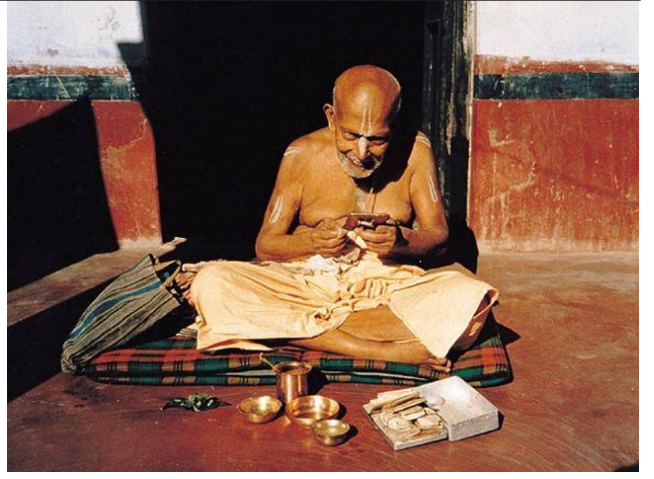
“உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவன்”

“ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்”

அவரவர் கடவுள் பெயரைச் சொல்லி அந்தக்கடவுள்தான் உலகைப் படைத்ததாகச் சொல்லி காக்க வேண்டும் என்று வணங்குகின்றோமே! வேள்விகளால் உண்டாகும் பேராற்றல்கள் பிள்ளைப் பேறு வழங்குவதிலிருந்து பிரம்மா வரை தொட்டுத்தான் பார்க்கின்றதை படித்துக் கொண்டிருக்கின்றோமே! ஏன் அந்த இறைவர்களிடம் முறையிடாமல் மூக்கையும் கோயில்களையும் மூடிக்கொள்ள வேண்டும்? சின்னஞ்சிறு பூமி. அதைச் சுற்றியிருக்கும் கொஞ்சம் காற்று மண்டலம் அதைத் தூய்மைப்படுத்த ஒரு வேள்வி, கூட இல்லையா?

தங்களை மதக் காவலர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் பாக்கியவான்களுக்கு பகவான் புத்தியைத் தரவில்லையே! இது போன்ற அபத்தம் இன்னும் வளருமே! அதுதான் இப்பொழுது நமக்கிருக்கும் பெரும் பிரச்சனை. எதிர்கால சந்ததிகள் வாழ்வை பாதாளத்தில் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

அவிர்பாவ மஹோற்சவ திதி
ஓம் விஷ்ணுபாத பரமஹம்ஸ

அஷ்டோத்ர ஸத ஸ்ரீ மத்
பூஜ்ய ஸ்ரீ பக்தி பிரமோத் பூரி கோஸ்வாமி மஹராஜ்

ஸ்ரீ கோபிநாத் கௌடிய மடம்-மாயாப்பூர்
நிறுவன ஆச்சார்யர்.

தனது குரு மஹராஜ் சரணத்தில் முழுமையான சேவையில்
தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவரும், தன்னை நாடிவரும்
பக்தர்களையும் தனது குருவிடம் அடைக்கலம் கொள்ளச்
செய்தவருமான எனது பகவான் சரணமே கதி.....

இதுதான் கடைசி சந்தர்ப்பம்
இன்னொருமுறை இதைவிட மோசமான
நிலைமை வந்தாலும் வருமே தவிர
இப்பொழுது கையிலிருக்கின்ற இந்த
நிமிடம் வராது. எனக்கு தெரிந்த மன
ஒருமைப்பாட்டுக்கான ஒரே வழி
இதுதான். இந்த நினைப்புதான்.

வரலாற்றில் குறிக்கப்பட்டுள்ள
மதத் தலைவர்களோ, சமூகத்
தலைவர்களோ, ஆன்மீகத் தலைவர்
களோ மற்றும் கலை அறிவியல்
துறைகளில் பிரகாசிக்கும் எந்த ஒரு
மனிதப் பிரபலங்களும் தங்கள் மனோ
சக்தியில் ஆயிரத்தில் ஒருபங்கு
மனோசக்தியை ஒருமுகப்படுத்தியவர்கள்
ஆவார்கள். எனில் மற்ற மானிடர்களுக்கு
மனோசக்தி இல்லையா?

உயிருள்ள யாவைக்கும் உள்ள
அந்த ஆற்றல் மனிதனால் மட்டும்
பயன்படுத்தக்கூடிய அந்த ஆற்றல் ஏன்
எல்லோராலும் பயன்படுத்த முடியாமல்
போகின்றது?

தான் காணும் இந்த உலகை
தனதாக்கிக் கொள்ளும் உரிமை
யுள்ளதை பார்க்கின்ற கண்ணோட்டம்
இருந்தால் மனதை ஒருமுகப்படுத்த
வேண்டிய அவசியம் வரும். அப்படி ஒரு
அவசியம் நேராத வரை மன ஆற்றல்
விரையமாவதில்லை. காத்திருக்கின்றது.
அதை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும்
கைப்பற்றலாம்.

இப்பொழுதே செயலாற்றுவதற்கு
நான் தயாராக வேண்டும் அல்லது இடம்
பொருள் வேண்டும். இப்படி ஏதாவதொரு
பலகீனமான எண்ணங்களுக்கு காரணம்
உணவு. அன்னம் பிராணமயம். அன்னம்
என்கிற வார்த்தை உண்ணுதல்,
உண்ணப்படுதல் இருபொருள்களையும்
உள்ளடக்கியது. மனிதன் அன்னத்தை
உண்கிறான். பின்பு அன்னம் மனிதனை
உண்கின்றது.

அந்நாத பவந்தி பூதாநி பர்ஜந்யாத அந்நஸம்பவ:
யஜ்ஞாத பவந்தி பர்ஜந்யோ யஜ்ஞ: கர்மஸமுத்பவ:

-கீதை 3:14.

தர்ஸோக சஞ்சார்
நாரதர்

கர்ம ப்ரஹ்மோத் பவம் வித்தி ப்ரஹ்மாக்ஷா ஸமுத்பவம்
தஸ்மாத் ஸர்வகம் ப்ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரஷ்டிதம்

கீதை 3:15.

அன்னத் திலிருந்து உயிர்கள் உண்டாகின்றன. அன்னம் மேகத்தினால் உண்டாகின்றது. மேகம் வேள்வியினால் உண்டாகின்றது. வேள்வி கருமத்தால் உண்டாகின்றது. கருமம் வேதத்தால் உண்டாகின்றது. வேதம் அழிவற்ற பிரம்மத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. ஆகவே எங்கும் பரவியுள்ள அந்த வேதம் எப்பொழுதும் வேள்வியில் நிலைத்து இருக்கின்றது.

“அன்னம்” உணவு-மழையினால் வருகின்றது உணவுடன் புதிய உயிர்களும் வருகின்றன. உயிர்கள் உயிர்களுக்குத் தேவையான உணவுடன் தான் வருகின்றன. உயிர்களும் உணவும் சேர்ந்து உடலாகின்றன. உடல்கள் உணவல்ல என்பது அறிவிலிகளுக்கு மட்டும் புரியாது. ஐந்து உடம்புகள் கொண்ட ஆன்மாவே மனிதன் என்கின்றது தைதீய உபநிஷதம்.

அன்னமய ஆன்மா, பிராணமய ஆன்மா, மனோமய ஆன்மா, விஞ்ஞானமய ஆன்மா, ஆனந்தமய ஆன்மா.

உயிரென்றும் ஆன்மா என்றும் நம்மைத்தான் குறிப்பிடப்படுகின்றது படைப்பின் அற்புதம் மனிதப்படைப்பு. தன்னைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலும் ஆவலும் மனித இனத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமானது. இறைவனே கூட அதர்மத்தை அழித்து பக்தர்களைக் காக்கும் தனது கடமையை நிறைவேற்ற மனிதனாக வாழ்ந்துதான் தர்மத்தினை நிலைநிறுத்துகின்றான்.

உணவினால் உடல். உள் ளுறையும் பிராணான ஆன்ம உடல், அதனுள் மனம் என்கின்ற உடல், மனித மனத்திற்கு உதவியாய் புத்தி உடல். புத்தியினால் (அறிவினால்) ஆனந்த உணர்வு உடல். ஆனந்த உடலை ஆதாரமாகக் கொண்ட மனிதன் அதை உணரக் கூட முடியாமல் நோயும்

வறுமையையும் உணர்வது உணவை அவமதிப்பதால்.

தானிய உணவுடன் சவமாகிய உடல்களை சேர்த்து தண்ணீரையும் அவமதித்து சேர்த்து, நெருப்பை மரியாதையில்லாமல் பயன்படுத்தி அநியாயமாய் அவித்து இயற்கைக்கு துரோகம் செய்து உப்பு காரம் சேர்த்து நாவின் ருசிக்கு மட்டும் தின்கின்றவன் தனது ஐந்து உடல்களையும் கெடுத்து மனித வாழ்விலிருந்து மீண்டும் புழு பூச்சிகளோ, மிருகமோ ஏதேனும் உடல்களைப் பெற்று தின்றதால் சாகவும் தின்னப்படுவதற்காகவே சாகவும் ஆன பல்வேறு உடல்களில் தன்னை உணராத ஆன்மாவாகவே இருளுக்குள் அலைகின்றான். உணவை அசுத்தம் செய்த பாவம் ஒழுக்கம் கெடச் செய்து அறிவு உடலைக் கெடுத்து மன உடலைக் குலைத்து, பிராண உடலைத் திணர்ச் செய்து நாம் காணும் வெளி உடலான மாமிச தேகத்தை மெலியவைத்தும் பெருக்கவைத்தும் பலவகையான உபத்திரவத்திற்காளாக்கி உபாதைகளையும் அனுபவிக்கின்றதில் ஆனந்த உடலை எவ்வளவு அவமதிக்கின்றோமோ அதேயளவு ஆண்ட வனையும் அவமதிக்கின்றோம்.

தர்லோக சஞ்சார்

நாரதர்

வாழ்வின் முழுமை உணவில்தான் தொடங்குகின்றது. நான்கு வேதங்கள் ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், கந்தர்வ வேதம், அர்த்த ஸாஸ்திரம்.

வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகள் வேதங்களைக் கற்று உணரும் கல்வி; அதை அடைவதற்கு உணவும், உறைவிடமும், உடைகளும் உதவும் உற்ற துணையாய் வழங்கும் இடம் “குருகுலம்”. அங்கே பால்யம் முதற்கொண்டே வாழ்க்கைக் கல்வி ஆரம்பமாகின்றது. அதை வழங்கும் குருவே முழுமையானவர். செல்வக் களஞ்சியம் அவர். அத்தகையத் தகுதியுள்ள ஒருவரே பூஜ்யஸ்ரீ என்றழைக்கப்படுபவர். மனதினை இயல்பான ஆற்றலில் வளரச் செய்பவர். எல்லா வளங்களும் நலங்களும் பெறச் செய்பவர். அவர் மனம் வருந்தினால் வித்யை (கல்வி) புரியாது. கல்வி கற்பது என்பது புலனுக்கவை அனுமதிப்பதும் தகவல் அறிவதும் இல்லை. மனதினைச் சரியாக திறமையாக பயிற்றுவிப்பது.

சங்கல்பத்தில் போக்கினையும் அதன் வெளிப்பாட்டையும் ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்து பயனளிக் குமாறு செய்விக்கின்ற பயிற்சிதான் கல்வி.

மீண்டும் இதையே சொல்கின்றேன். எண்ணப் போக்கினையும் அதனதன் மனப்பாங்கினால் ஏற்படும் செயல்களையும் ஒரு சீரான பலனளிக்குமாறு செப்பனிடத் தனக்குத் தானே திறமையை வளர்த்துக் கொள்ள வழிவகுக்கும் அறிவுக்குப் பழக்கப்படுத்திவிடுவதே கல்வி. இவ்வாறு கற்றுக் கொள்ளும் இடம் குருகுலம். இராணுவத் தளம் போன்றது. உறக்கம், விழிப்பு, உணவு, உழைப்பு, உடைகளை உடுத்திக் கொள்ளும் விதம், பணிவு, வீரம், வேகம், விவேகம், பொறுமை, தன்செயலில் பெருமை இவையனைத்தையும் ஒரு முழுமையான பூஜ்யஸ்ரீ யெனும் கண்காணிப்பாளரின் கீழ் குறிப்பிட்ட பருவ வயது வரை ஒரு மாணாக்கன்

வாழ்ந்தால் வாழ்வு வெற்றிபெறும். வெளிஉடல், ஒளிஉடல், மனஉடல், அறிவு உடல், ஞான உடல் ஐந்தும் ஆன்மனின் (மனிதனின்) கட்டுப்பாட்டில் நீண்ட ஞானப்பயணத்திற்குத் தயாராகி விடும். பயணத்தின் இறுதி இலக்கு இறைவன். இதை அம்மாணாக்கன் வெகுசீக்கிரம் அடைவான்.

இன்று நாம் வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் கல்வி சுயசிந்தனைகள் உள்ள ஒருவனைக் கூட உருவாக்கவே யில்லை. சுயமாய் சிந்திப்பதில் சுவாரஸ்யம் உள்ளது என்பதே தெரியாத வரையில் அதில் ஆர்வம் காட்ட வழியில்லை. பாராண்ட பாரதம் தன் மக்களைக் காக்கத் தவறிவிட்டது. கல்விமுறையில் ஏற்பட்ட கறையானது நம் பிள்ளைகள் தங்களைத் தாங்களே விரும்பிய நெறியான வாழ்வை வாழ வழியில்லாமல் தவிக் கின்றனர். சிற்றின்பங்களில் சிக்கி சீரழிந்து வருகின்றனர். உபநிஷதம் காட்டும் வாழ்க்கைக் கல்வியில் பிரார்த்தனை தான் முதல் கடமை. தன்னைத் தானே வடிவமைக்கின்ற திட்டத்தின் அடித்தளம் பிரார்த்தனை. அதுவேதான் உயர்ந்த சிந்தனைக்கான சங்கல்பம். அதாவது தீர்மானம்.

தீர்மானத்தில் தான் செயல் விளங்குகின்றது. யாரிடம் என்ன பிரார்த்திக்கின்றோமோ அது தீர்மானத்திலும் இருக்கும். இயற்கை சமூகம் என்பதில் காடு, மலை, மரங்கள், உயிர்வாழிகள் அத்தனையும் மனிதன் உட்பட அடங்கும். மனிதன் இயற்கையை போற்றுவது தான் பிரார்த்தனை. கண்கள் காண்பதற்கான கருவி மட்டுமே! ஒளி இல்லையெனில் கண்களால் காண இயலாது. ஒளி இல்லாமல் கண்கள் எனும் கருவி சரியாக இருந்தாலும் பயனில்லை. இவ்வாறே எல்லாம் இயற்கையைச் சார்ந்து இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஆற்றலுக்கும் ஒரு ‘தேவதை’ இருக்கின்றதை ரிஷிகள் அறிந்து நமக்குச் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஒளிக் கான இயற்கை சூரியன். கண்களின் பார்வை பலத்திற்கும்

சூரியனின் ஒளிக் குழாய் ஆதார தேவதையாக 'அர்யமான்' என்று வேதமறிந்த முன்னோர்கள் அறிவிக்கின்றனர். ஒவ்வொரு தெய்வங்களும் இயற்கையை பராமரித்து உயிர்கள் வாழ வழி வகை செய்கின்றனர். கல்வியின் மூலமாக மனிதவாழ்வின் வளமும் பாதுகாப்பும் இயற்கையையும், அதன் உரிமையாளர்களான தெய்வங்கள் தான் பார்த்துக் கொள்கின்றனர் என்பது வாழ்க்கைக் கல்வியாகின்றது. நமது தர்மத்தின் வாழ்வை சீர்குலைத்ததால் இயற்கைக்கு விரோதமான மனப் போக்கினால் இழப்பு நம் வாழ்வு மட்டுமல்ல. வம்சத்திற்கே தான்! மீண்டும் குருகுல வாசத்திற்கு திரும்பமுடியாது. புலன் வெறியூட்டும் நாத்திக நரிமனிதர்களால் வஞ்சிக்கப் பட்டதில் இருந்து நம்மைக் காத்துக் கொள்வதற்கு மீண்டும் பிரார்த்தனையைத் தொடங்க வேண்டும். நேரடியாக கடவுளின் அவதாரமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதன்ய மஹாபிரபு வழிகாட்டலின்படி ஹரி நாம ஸங்கீர்த்தனம் இன்று உலகம் முழுவதிலும் எல்லா நாட்டினரையும் ஈடுபடச் செய்திருக்கின்றது. அனைவரும் இயற்கையைப் போற்றும் வாழ்வு முறைகளை வேத கால முறைப்படி மேற்கொள்கின்றனர். ஒவ்வொரு தனிமனித வாழ்விலும் மொத்த சமூகத்திற்கான செயல் பாடுகள் சேர்ந்தேதானிருக்கின்றது. அறிவுள்ள எந்த மனிதனும் நாம ஸங்கீர்த்தன வேள்வியை உதாசீனம் செய்யமாட்டான். வேள்வியினால் தேவர்களும்; இயற்கையும் மகிழ்ந்து ஸங்கீர்த்தன வேள்வியின் பலனை மனித இனத்திற்காக மற்ற எல்லாவற்றுக்கும் சேர்ந்து வழங்குவோம். உயிர்களால் நிரம்பியது இந்த உலகம். இதை உணர்வதற்கு சாமான்யனுக்கும் அறிவிருக்கின்றது. வீட்டிலும், காற்றிலும் கண்களுக்குப் புலப்படாத உயிர்களிலிருந்து, கடவுள்கள் வரை வாழும் ஜீவன்கள் கணக்கில் கண்டறிய முடியாது. மனித இனத்திற்கு கீழான உடல்களில் வசிக்கும் தாழ்ந்த உயிரினங்களால் (யானை, எறும்பு, கிருமி) எதுவாயினும் சரி மனித இனத்திற்கு இடைஞ்சல் இல்லை. மனித

வகைகளில் உயர்ந்தவர்கள்; பித்ருக்கள், தேவர்கள், ரிஷிகள், முனிவர்கள், யட்ச, ராக்ஷசர்கள், தெய்வங்கள் போன்ற ஆளுனர்களால் மரண அடி வாங்கிக் கொண்டேதானிருக்கின்றோம். ஆகவே எல்லா நலங்களும் பெற்று சிறப்புடன் வாழ முழுமுதற்கடவுளின் ஏற்பாடுதான் நாம ஸங்கீர்த்தனம். இதில் நாம் வேண்டிக் கொள்ளும் புலம்பல் கிடையாது. குற்றமற்ற பிரார்த்தனையாக எல்லாவற்றின் உரிமையாளரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண நாம ஸங்கீர்த்தனம் ஒன்றே கதி.

தூய்மையான உணவை மட்டும் ஏற்போம். உடல் உவகை பெறும். பகவான் நாமத்தை கீர்த்தனம் பாடி செவியாரக் கேட்போம். உயிர் உன்னத நிலையை அடையும்.

பூஜ்யஸ்ரீ குருவே சரணம்.

ஜெய ஸ்ரீகிருஷ்ண சைதன்யபிரபு
நித்யானந்த ஸ்ரீஅத்வைத
கதாதர ஸ்ரீவாஸாதி கௌர பக்த விருந்தா

(ஒருமுறை)

ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண
கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே
ஹரே ராம ஹரே ராம
ராம ராம ஹரே ஹரே

(108 முறை)

வடிவார்ந்த செல்வம்

பரீக்ஷித் மஹாராஜா சுகதேவ
கோஸ்வாமியிடம் கேட்கின்றார்,

‘பிரம்மரிஷியே! அகில உலக நாயகனாக
இருந்தும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் மிகவும்
ஏழைபோல் பலிச்சக்கரவர்த்தியிடம் மூன்றடி
மண்ணை ஏன் யாசித்தார்? தான் வேண்டிய
மூவுலக அரசும் கிடைத்த பிறகும் பலியைக்
கட்டிப்போட்டது ஏன்?

பரிபூரணனான யக்ஞேசுவரனாகிய
பகவான் யாசிப்பதும் குற்றமற்ற ஒருவனைக்
கைது செய்ததும் ஏன்? என் மனம் இதைத்
தெரிந்து கொள்ள விளைகின்றது. மற்றவர்களும்
(சௌகை ரிஷி முதற்கொண்டு அறுபதினாயிரம்
சாதுக்களும்) இதையறிய விரும்புகின்றார்கள்’.
-ஸ்ரீமத்பாகவதம் 8;15:1,2.

அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன்
அபிமானதுங்கன்
செல்வனைப் போலத் திருமாலே! நானுமுனக்குப்
பழுவடியேன்
நல்வகையால் நமோ நாராயணாவென்று நாமம்
பலபரவிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே! உன்னைப் பல்லாண்டு
கூறுவனே.

-பெரியாழ்வார்

பகவானே உங்களது அபிமானத்திற்
குரிய தேவருலக அமராவதி பட்டினம்

* * மென்னடையன்னம்பரந்துவிளையாடும்

வில்லிபுத்தூர் உறைவான்தன்*

பொன்னடிகாண்பதோராசையினால் என்

பொருகயற்கண்ணிணைதுஞ்சா*

இன்னடிசிலொடுபாலமுதூட்டி

எடுத்தஎன்கோலக்கிளியை*

உன்னொடுதோழமைக்கொள்ளுவன்குயிலே!

உலகளந்தான்வரகூவாய்

நாச்சியார் திருமொழி - ஐந்து.

பாண்டிய தேசத்தில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பெரியாழ்வாருடைய
துளசித் தோட்டத்தில் தோன்றியவளாய், பூமிதேவியின்
அவதாரமாகத் திருவாடிப்பூரத்தில் அவதரித்தவளாய்,
ஸ்ரீரங்கநாதனின் பத்னியானவளான கோதை எனப்படும்
ஆண்டாளை வணங்குகிறேன்.

ஏற்றுக்கொண்ட அரசன் பலிச்சக்கரவர்த்தியுடன்
உங்களுக்கு வழக்கொன்றுமில்லை.
பிரகலாதனின் பேரனும் வீராசனனின்
தனயனுமான அச்செல்வனைப்போல் நானும்
உனக்குப் பழைய அடியவன்தான். அமராவதி
பட்டினத்திற்குள் வஞ்சகர்களோ, புலனிச்சை
உள்ளவர்களோ, மனதில் கபடம் உள்ளவர்களோ
நுழையவே முடியாது. பொல்லா வகையற்கு
நாமம் நாவில் வராது. அவ்வாறே நல்வகையில்
நமோ நாராயணா என்று நாமம் சொல்லி
யிருக்கின்றேன். பல்வகையிலும் நீங்களே
பவித்திரமானவராகையினால் என் மனம்
உங்களுக்குத் தெரியும்! கூறுவேனே நான் தான்
பல்லாண்டு!

எங்கெல்லாம் உள்ள செல்வங்கள் நாம்
செல்லுமிடமெல்லாம் செல்லாது. எல்லா
உலகங்களிலும் எவ்விடத்திலும் செல்லக்கூடிய
வடிவார்ந்த முதல் செல்வம் நாவில் வரும் நமோ
நாராயணாவென்னும் செல்வம். அந்தச்
செல்வம்;

குலந்தரும்செல்வம்தந்திடும்

அடியார்படுதுயராயினவெல்லாம்

நிலந்தரம்செய்யும்நீள்விசும்பருளும்

அருளொடுபெருநிலமளிக்கும்

வலந்தரும்மற்றும்மந்தநீடும்

பெற்றதாயினும்ஆயினசெய்யும்

நலந்தரும்சொல்லைநான்கண்டுகொண்டேன்

நாராயணா! என்னும்நாமம்.

-திருமங்கையாழ்வார்.

தீரலோக சஞ்சார்

நாரதர்

குலம்தரும் - நற்குடிப்பிறப்புதரும்.

வலம் தரும் - வலமார்பில் வாழும் தாயாரின் அருளில் இருக்கவாய்க்கும்.

செல்வம் தந்திடும் - போகங்களில் பற்றில்லாத மனம்தரும்.

அடியார்படுதுயர் ஆயினவெல்லாம் நிலம்தரம் செய்யும்நீள் விசம்பு அருளும் - துயரமென்ன அடிவர்களுக்கு? கடவுளைத் தெரியாத குருடர்களின் சகவாசத்தால் பழிப்பதுக் கேட்டுப் பதற முடியாத துயர்; நிலத்தினுள் போட்டுப் புதைக்கச் செய்யும். உயர்ந்த விண்ணுலகில் உயரிய வாழ்வையருளும்.

தாய் தன் தனயனுக்கு செய்யும் நன்மைகள் அவன் இன்னொரு பெண்ணுக்குப் புருஷனாகும் வரைதான்.

தாயினும் ஆயின செய்யும் மற்றும் தந்திடும் - என்ன மற்றும்? அதாவது அன்னைக்கும் தந்தைக்கும் பிள்ளைக்கும் பூமிக்கும் சாமிக்கும் நன்றி சொல்ல; மன்னிப்பு கேட்க என்கின்ற எந்தக் கடனும் இல்லாத நிலைதானது.

இன்னும் எல்லாம் - எல்லாம் என்பது காலங்களின் மாற்றங்களினால் கைங்கர்யங்களில் மாற்றம் இல்லாத மங்களம். அத்தகைய நலம் தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன் அது நாராயணா எனும் நாமம். திருமங்கையாழ்வாரைப்போல இனி என்னாலாவது ஒன்றுமில்லை. என்னால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை என்கிற பக்தி பாவம் நமக்கு வருமோ வராதோ தெரியாது. ஆனால் தீவ்யப்பிரபந்தங்களிலும் வைஷ்ணவர்களின் அருகாமையிலும் மதியிருந்தால் விதியும் வெல்லப்படும்.

வடிவார்ந்த செல்வம் வாயினாற் பாடி மனதினால் சிந்திக்க வருகின்றது. இதற்கு ஈடு இணையேதும் இல்லையென்பதான வடிவம் தருவதால் வடிவார்ந்த செல்வம்.

வடிவார்ந்த செல்வங்களின் வடிவம் வாய்க்கப் பெற்றால் வாஞ்சையை வாங்கிக் கொள்ள அலைமகளும், கலைமகளும், மலைமகளும் வருகின்றார்கள். ஆயனுக்காக தான் கண்ட கனவினை; வேயர்கள் வாழ்வதால் புகழ்பெற்ற வில்லிப்புத்தூரின் தெய்வத் தந்தையின் பிள்ளை கோதை சொலில் தூயதமிழ்மாலை பத்துப்பாசுரங்களும் அறிந்த அறிவாளிகள் நன் மக்களைப் பெறுவார்கள்.

மக்களைப் பெற மகள் இருந்தால்தான்! ஜட உலகின் சம்பத்துக்களுக்குத்தான் மகள்.

பெண்பிள்ளை வாய்த்தால் வம்சம் வளரும். மகளால் ஒரு சாம்ராஜ்யமே சொந்தமாகும். பாரம்பரிய கலாச்சாரம் பரவும். கலைகள் மிளிரும் கற்பனைகள் காவியங்களிலும் பெண்ணிற் பெருந்தக்கயாவுள்! அன்னையாய் இருந்தவள் மகளாக வந்து வாய்த்தால் வடிவார்ந்த செல்வம் வேறு நற்பேறு என்னவாக இருக்கும்!

மாற்றமில்லாத மங்கள குணங்களை கல்யாண குணங்கள் என்பது வழக்கம். அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவன் பகவான் ஒருவன் தான். புருஷர்களில் உத்தமனாகையால் புருஷோத்தமனாக எல்லா தெய்வங்களாலும் கொண்டாடப் படுகின்றான். எல்லா வேதங்களும் அவனிடமிருந்தே தோன்றி அவனையே அடைக்கலமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட பகவானையே தன் தந்தையிடம் வேண்டிக் கொள்ளச் செய்த மகள் வடிவார்ந்த செல்வமல்லவா? எவ்வாறேனும் எம்பெருமான் என்று நெஞ்சில் கைவைத்துச் சொல்லியது பலிக்க வேண்டுமே! இதோ எம்பெருமான் என் மருமகன் என்றும் கூற வைத்தவள் எம் பெருமாட்டி என் மகள் வடிவார்ந்த செல்வமல்லவா? உலகளந்தவன் என் ஒரு மகளைக் கொண்டு போனான் அவனை எனக்கே தந்து'.

'ஒருமகள் தன்னையுடையேன் உலகம்நிறைந்த புகழால் திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண் மால்தான் கொண்டு போனான்.'

- விஷ்ணுசித்தர்.

தீர்லோக சஞ்சார்
நாரதர்

கலியுகத்தில் 'சித்' என்னும் இரண்டு எழுத்துக்களால் (கடபயாதி ஸங்க்யைப்படி) கிடைத்த தொண்ணூற்றேழு வருடங்கள் கழிந்த அளவில், நள வருடத்தில் சூரியன் கடகராசியில் அமர்ந்திருக்கும் ஆடி மாதத்தில் சந்திரன் வளரும் சூகல் பட்சத்தில் ஆறாவது தேதியில் 'அர்யமான்' அதிதேவனாய் இருக்கும் பூரம் நன்னாளில் செவ்வாய்க் கிழமையிலே சதுர்த்தி திதியில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத பெருமையை உடைய ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தருடைய பெண்ணான கோதாதேவி அவதரித்தருளினாள்.

திரேதாயுகம், விதேஹ தேசம், இதன் தலைநகரம் மிதிலாபுரி. மாமன்னர் ஜனக மஹாராஜன் தேச நலனுக்கு யாகசாலை அமைப்பதற்காகக் பொற்கலப்பையால் பூமியை உழுகின்றார். புரண்டு விழும் மண்ணுடன் பொற்பேழையொன்று வெளியே வருகின்றது. 'ஸ்ரீ' எனும் ஸ்திரியான பிள்ளை பேழையில்; பட்டுமலராய் கதிரொளியில் வடித்த தங்கப் பதுமையாய் பெற்றுக் கொண்ட ஜனகமகாராஜன் "ஸ்ரீதனம்" ஸ்ரீயாகிய பூமி பிராட்டி தந்த செல்வம் என்கிற நினைப்பில் மாறாதிருக்க 'சீதா' எனப் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தான். மன்னனும் மக்களும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர். துவஜஸ்தம்பத்தில் தழுவிய தர்ப்பையில் பின்னிய கொடிபோல் வைதேகியும் வளர்கின்றாள். குழந்தையை கண்ணின் கருமணியாய் கருத்துடன் வாழவைக்க வாஞ்சையுடன் பராமரித்தான் மன்னன் மதுகூதனனின் மாமன் ஜனகன். பற்றின்றி கடமையாற்றுவதில் பெயர் பெற்ற கர்மயோகி. இவரை கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகின்றார்.

கீதை 3:17 எவனொருவன் வெளிவிஷயங்களில் பற்றுகொள்ளாமல் ஆத்மா ஒன்றிலேயே பற்று கொண்டிருப்பானோ, ஆத்மா ஒன்றிலேயே திருப்தியடைவானோ, ஆத்மா ஒன்றிலேயே மகிழ்ச்சியடைவானோ அவனுக்கு செய்ய வேண்டிய கருமம் என்பது ஏதுமில்லை.

கீதை 3:18 அத்தகையவன் ஒன்றைச் செய்தால் அதனால் அவனுக்கு யாதொரு பயனுமில்லை; ஒன்றைச் செய்யாமல் விட்டாலும் எந்த ஒரு இழப்பும் இல்லை. மற்ற எந்த ஒரு ஜீவனின் ஏதோ ஒரு வகையிலும் அவன் அடையக் கூடிய பயனும் இல்லை.

கீதை 4:19 ஆகவே பற்றின்றி கடமையைச் செய். அவ்வாறு பற்றில்லாமல் கடமையைச் செய்பவன் தன் ஆன்ம நிலையை அடைவான்.

கீதை 5:20 "ஜனகர்" முதலானவர்கள் கருமத்தை (பற்றின்றிக் கடமையாற்றியதாலேயே) அனுஷ்டித்தாலேயே ஸித்தி பெற்றார்கள்ல்லவா? மற்றும் உலகம் தீயவழியில் செல்லாமல் தடுத்து நிறுத்து வதற்காகவாவது நீ கடமையாற்றித்தான் ஆகவேண்டும்.

இராமாவதாரத்திற்குப் பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக வந்திருக்கும்போதும். தனது தந்தையாய் தசரதன், வசுதேவர், நந்த மஹாஜா, இராதையின் தந்தை விருஷபானு மகராஜ் இன்னும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் அன்பைப் பெற்றவர்கள் எத்தனையோ பேர்கள் இருந்தும் மிதிலாபுரி மன்னன் ஜனகன் முதலானோர் ஆத்மாவில் நிலைத்திருக்கும் மகிழ்ச்சியுள்ளவராக பற்றின்றி கடமையாற்றிய கர்மயோகியாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முன்னுதாரணமாக நினைப்பூட்டுகின்றார். மைதிலியை மகளாக பெற்றவர் பெருமையில்; பெரியாழ்வார் தான் நமக்கு முன்னால் ஜனகராஜனாக வருகின்றார். வடிவார்ந்த செல்வத்தை நமக்கும் வழங்கிய வாஞ்சையுள்ள தந்தை.

முன்கூறிய தனியன்களிலும் வைபவ ஸ்லோகங்களிலும், முன்னோர்கள் அநுசந்தித்த ரீதியில் கலிபிறந்து தொண்ணூற்றேழு வருடங்களுக்குப் பின்பு தொண்ணூற்றொட்டாவதாக நள வருடத்தில் ஆடி மாதத்தில் ஸூக்லபக்ஷம் சதுர்த்தி செவ்வாய்க்கிழமை கூடிய பூரம் நட்சத்திரத்தில் பூமி பிராட்டியின் அம்ஸாவதாரமாய் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் பெரியாழ்வாருடைய துளசித் தோட்டத்தில் திருத்துழாய் மண்ணின் கீழே தோன்றியவள் ஸ்ரீமதி ஆண்டாள் என்று குரு பரம்பரை நூல்கள் கூறுகின்றன.

பெரியாழ்வாரை ஸ்ரீ தேவி பூமி பிராட்டி தனது தந்தையாய் உவந்து ஏற்று பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பெற்று ஆச்சார்ய சம்பத்துக் கெல்லாம் அதிபதியாகி தன் பதியை அடைகின்றாள்.

இன்னுமொரு அனுபவம். ஒரே தெருவில் தான் வீடு. ஒரே பள்ளிக்கூடம் தான். கல்லூரிக்கு நான் போகவில்லை. அவன் போனான். மூத்தவனும் இல்லை இளையவனும் இல்லை. பிறந்தவருடக் கணக்கில் மூத்தவன். வாழும் வகையில் இளையவன். உடல் கேட்கும் உணர்வுக்கு மட்டும் அறிவிருக்கும். வேறு வகையில் சொல்வதானால் தனக்கு வாய்த்த தாய், தகப்பன், சகோதர உறவுகள், மனைவி, மக்கள், உற்றார், நண்பர் ஆகியவர்களால் சுமையாய் சுகமாய் வாழவைக்கப்பட்டவன். போய்ச்சேர்ந்து விட்டான். அவனோடு வாழ்ந்தவனுக்கு அறுபதைக் கடந்தும் இன்னும் வாழ்க்கை இருக்கின்றது. ஒரு வருடம் முன்னால் இறந்தால் கூட பல்லாயிரம் வருடங்கள் முன்பாக இறந்தவர்கள் வாழும் பித்ருலோகத்திற்கு சமீபத்தில் இப்பொழுது கடைசியாகப் போய்ச்சேர்ந்தவனும் நமக்கு முன்னோன்தான் என்று நம்புகின்ற ஆத்மசிநேகிதன் அந்த முன்னோனுக்கு நீர்க்கடன் செலுத்த காசி சென்று வந்தான். எத்தனை உறவுகள் இருந்தாலும் பகீரத பிரயத்தனம் செய்து தன் நண்பனுக்கு நீர்க்கடன் செலுத்தியவன் பெற்றது நன்றி எனும் பெருஞ்செல்வம். கடன் படாத வாழ்வு!

பகீரதன் நம் பாரதத்தின் மாமன்னனாய் இருந்த காலம். பித்ருலோகத்திற்கு சென்று வருவான். ஆயிரமாயிரம் சாம்பல் குவியல்கள் இருப்பதை அங்கே கண்டான். 'பகீரதன்' முயற்சியினால் கங்காதேவி பூமிக்கு வந்தாள்.

விண்ணுலகம் சென்ற பகீரதன் யார் இவர்கள் ஏன் அஸ்திக் குவியல்களைக் காத்திருக்கின்றார்கள் என்று கேட்டான். அவர்கள் எல்லாம் உனது 'மூதாதையர்கள்'. நீர்கடன் செலுத்தாத வாரிசுகளால் இவர்களுக்கு இந்த நிலை. இவர்களின் இப்பொழுது கடைசி வாரிசு நீ. உன்னால் முடிந்தால் பிதுர்கடன் தீர்க்க முன்னின்று செய்! என்று பதில் கிடைத்தது. ஆகாச கங்கையம்மாஸிடம் மன்றாடிக் கேட்கின்றான். "நான் முன்னால் போகின்றேன் அம்மா நீ என்னைத் தொடர்ந்து வா" என்றான். சம்மதித்த கங்கா மாதா பிரவாகமாய் அவன் பின்னால் வருகின்றாள். பகீரதன் தன் முன்னோர்களின் சாம்பல் குவியல்கள் மத்தியில் நடந்து வருகின்றான். தொடர்ந்து வந்த கங்கை வெள்ளப் பெருக்கில் அஸ்திகள் கரைக்கப் படுகின்றது.

பூமிக்கு வந்த பகீரத மஹாராஜனைத் தொடர்ந்து கங்கையும் வருகின்றாள். பூமாதேவி கங்கையின் வேகத்தைத் தாங்க சிவபெருமானை வேண்டிக் கொள்கின்றாள். அவரும் தனது ஜடாமுடியில் தாங்கத் தலை கொடுக்கின்றார். அவர் ஜடையில் தங்கி வேகம் தணிந்து அவர் திருமேனி தழுவி திருவேணி சங்கமமாய் இன்றும் தவழ்கின்றாள். கங்கா தீர்த்தமில்லாமல் யாரும் தன் முன்னோர் கடன் தீர்க்க இயலாது.

'பகீரதன்' மஹாராஜனால் பூமிக்கு அன்னை கங்கை வந்ததால் பெரும் முயற்சி செய்து சாதிக்கும் மகத்தானசெயல்களுக்கு பகீரதமுயற்சி என்று பெருமையாய் சொல்லும் வழக்கம் வந்தமைந்தது.

மனிதனாக வந்து வாழ வாய்ப்பு நாம் எப்படிப் பெற்றோம் என்பது தெரியாது. ஆனால் மனிதனாக வாழாமல் இருப்பது குற்றம். இழக்க எதுவுமில்லை. மொத்த இழப்பே மீண்டும் மனிதனாகப் பிறக்க முடியாமல் போகும் ஆபத்து தான்.

இலக்கிய வாழ்வின் இனிமையை எதிர்ப்பதும்; எவன் தோளிலாவது ஏறிக்கொண்டு உன்னை நான் காப்பாற்றுகின்றேன் என்று சொல்லித் தன்னைத் தலைவனாக்கிக்கொள்ள வாழ்வை வஞ்சிக்கப் பயன்படுத்தும் மூடனும் அவனது முன்னோன்; அதாவது முன்னால் செத்தவனைச் சிலையாய் செய்து வைத்து விழுந்து விழுந்து கும்படுகின்றான். இப்படியான மூர்க்கனுக்குத் தொண்டனாக இருப்பவனும் செல்வங்கள் உள்ளவராகத் தெரிந்தாலும் நீர்க்கடன் செலுத்தாத தரித்திரன். தகாத வனுக்கும் தன் கடன் தீர்க்க ஒரேவழி கங்கையில் நீராடி ததி யாராதனை செய்வது மட்டும்தான். யாருக்கும் வாய்க்குமா! தெரியாது. வேறு கதியில்லை என்கின்றதால் தாயேதான் காப்பாற்ற வருகின்றாள். மஹாலட்சுமியேதான்! ஆசை வயப்பட்ட பல காரணங்களால் உடலெடுத்த ஜீவனை 'மற்றை நம் காமங்கள் மாற்ற' உள்ளார்ந்த செல்வமாய் உடனே அபயம் அளிப்பாள்.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்
உடம்பினுள்ளே யூறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டா எனன்று
உடம்பினை யானிருந்தோம்புகின்றேனே!

-திருமூலர்.

சேஷத்ரஜ்ஞம் ச அபி மாம் வித்தி ஸர்வ சேஷத்ரேஷு பாரத
சேஷத்ர சேஷத்ரஜ்ஞ யோர் ஞானம் யத்தஜ்ஞானம் மதம் மம

-கீதை: 13:3.

“பாரதனே! எல்லா உடல்களிலும் நானே அறிபவனாக இருக்கின்றேன் என்பதை நீ புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உடலையும் அதன் உரிமையாளனையும் புரிந்து கொள்வதே ஞானம் என்றழைக்கப்படுகின்றது.” இதுவே என் அபிப்பிராயம்.

செயற்களம் உடல்தான். அவரவர் உடல் அவரவர் புலன். அவைகளின் போக்கில் வாழ்வின் செயல்கள். உடலை உடையவன் உடலில் வாழ முடியாமல் விட்டுவிட்டுச் செல்லும் நிலை வரையிலும் கூடவே பரமாத்மா இருந்தாலும் உணராத நிலையிலிருப்பவன் மற்ற உடல்களில் இருக்கும் பரமாத்மாவை காண முடியாது. கண்டால் அது ஞானம்.

செல்வத்துள் எல்லாம் தலை என்று தலைமைச் செல்வமாகத் திருவள்ளுவர் “செவிச்செல்வத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். கேட்கும் அறிவிருந்தால் அது அவனைக் காக்கும். உத்தமச் செல்வம் பணிவு தான் என்பது பயன் பெற்றபின் அறியலாம். பக்தியே பலன். அதன் இன்பம் எல்லா உலகையும் ஆளும்போது கிடைக்கவில்லை. “அளந்து கொள்” என்று இறைவனிடம் தன்னைத் தந்தபின் பெற்றான் பலிச்சக்கிரவர்த்தி பெரும் செல்வமாகிய ‘பக்தி’. ஆன்மா, பரமாத்மாவைக் கண்டு காதலாகி தன் உட்கடந்து உள்ளுறையும் திருமகள் கேள்வனை, அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பனை அடையச் செய்வதே செல்வம்.”

திருத்தக்கசெல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோர் எம்பாவாய் காத்யாயினி விரதத்தில் கோதை பாடிய பாவை.

‘அம்மா’ என்றால் அச்சுதனும் மயங்குவானே! பொன்மான் கேட்டவள் புரிந்து கொண்டாள்; ஜீவர்களுக்காக பகவான் தன்னையும் பணயம் வைப்பான் என்று. பக்தனாகும் பாவனை எத்தனை இன்பம்! இந்திரலோகமென்ன! வைகுண்டம்தானென்ன! இப்புனியில் பக்தனாய் பரந்தாமன் புகழ் பாடியிருக்கும் அடியவர்கள் திருவடி தாங்கியிருக்கும் ஆனந்தம் வேறு எங்கும் வருமா?

தர்லோக சஞ்சார்
நாரதர்

பசுமையாய் பருத்த தளிர்மேனி, பசும் பொன்னாய்ச் சிவந்து ஜொலிக்கும் உருட்டுக் கண்களின் உற்றுநோக்கும் பார்வை. கவிழ்ந்து இறுக்கிப்பிடித்த திரிகூலம் முக்குணமாயை.

பக்தனாகப் போகிறாயா? பார்க்கட்டுமா உன் வைராக்கியத்தை!

ஏனம்மா பராசக்தி! உன்னுடன் நான் என்றேனும் இணங்காமலிருந்தேனா? எத்தனை பிறவி? செல்வந்தனாய், தரித்திரனாய், காதலனாய், ஆள்பவனாய், அடிமையாய், அறிவிலியாய், எதற்காகவாவது எதிர்த்தேனா? என் தேவன் மஹாதேவன் தான் இன்று ஹரிநாமம் தந்தான். உன்னருளால்தான் பெற்றேன். ஆயிரம் சொல்ல அவனால் முடியுமா? என்றாய் நீ. அப்பன் சொன்னான் “ஸ்ரீராம ராம ராமேதி ரமே ராமே மனோரமே ஸகஸ்ர நாம தத்துல்யம் ராம நாம வராணனே!” சீதாராமனை ஜெயராமனாக்கிய என் மஹாதேவியே! ஜம்பெரும் தத்துவத்தை அருகில் வைத்துக் கொண்டு சைதன்யனாக பக்திச் செல்வத்தை வாங்கிக் கொள்ள வழிகாட்டு! உயிர்பலி தந்து உன்னைப் பூஜிக்கும் பூச்சாண்களை புறந்தள்ளிவிட்டு என்னைக் காப்பாற்று.

காத்யாயினி மஹா மாயே!
மஹாயோகின்யதீஸ்வரி நந்தகோப
ஸுதம் தேவி பதித்தேகருதே நம:

ஜெய ஸ்ரீகிருஷ்ண சைதன்ய பிரபு நித்யானந்த
ஸ்ரீஅத்வைத கதாதர ஸ்ரீவாஸாதி
கௌர பக்த விருந்தா.

ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண
கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே
ஹரே ராம ஹரே ராம
ராம ராம ஹரே ஹரே

நந்தீஸ்வரன் அவர்களே!

மதங்களில் பெண்கள் மரியாதையாக நடத்தப்படவில்லையென்கின்றது உண்மையா?
வேதங்கள் சொல்லும் உண்மை என்ன?

தமிழ்செல்வி, சென்னை.

சரியான கேள்விதான். ஆனால் அறியாமை நிரம்பியது. முதலில் 'மதம்' என்று மட்டும் தான் சொல்ல வேண்டும். பன்மையில் குறிப்பிட முடியாது. 'இந்து' என்கின்ற பெயரில் இப்பொழுது அழைக்கப்படும் மதம். சனாதன தர்மம். நீண்ட காலம் முன்பிருந்தே நிலைத்த தன்மையில் இன்னும் முடிவில்லாத காலம் போல் வாழும் தர்மம். இதன் இயற்கையில் தனது நலன் கருதியும், வாழுமிடங்களின் பௌதிகச் சூழலாகிய தட்பவெப்பம் மற்றும் உணவு கிடைக்கும் நில அமைப்புக்குத் தகுந்தாற்போல் உள்ள பழக்க வழக்கங்கள் இவையெல்லாம் சேர்ந்து வேறுபல வாழும் வழிகளில் பண்பையும் ஒழுக்கத்தையும் போதிப்பதற்காக வந்த ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றித் தொடர்ந்த பிரிவுகள் மதங்களாகாது. அவைகளும்; ஒரு மரத்தில் பூவிலிருக்கும் தேனை மட்டும் உண்பது, தளிக்களை மட்டும் தீன்பது, மரப்பட்டைகளில் ஒளிந்து வாழ்வது என்கின்ற மாதிரியான பூச்சிகள் போன்ற மதவாதிகளால் பெண்கள் உதாசீனம் செய்யப்பட்டால் அது மதம் என்கின்ற மா-மரத்திற்கு ஒரு வகையிலும் பாதிப்பு இல்லை. பெண்களுக்கும் துன்பமில்லை. மனிதர்களுக்கான மதம் இந்து மதம். "மனித இனம்" என்கின்றதில் மனுஷி இனம், மனிதன் இனம் என்ற பேதம் சொல்லும் போதே நகைப்பிற்கிடமாகின்றதல்லவா?

நம் பாரதத்தில் மதம் என்கின்ற தர்மம்: ஒழுக்கம், பண்பு, பணிவு, செல்வம், அறிவு, பாசம், இன்பம் போன்ற ஆற்றல்களை உள்ளடக்கிய உன்னதமானது.

மனிதனுக்கும் தெய்வத்திற்கும் உள்ள பந்தம் இந்து மதம். நமக்கு அம்மன் இல்லாத கோவில்களும் குலதேய்வங்களும் கிடையவே கிடையாது. ஸரஸ்வதி, லட்சுமி, பார்வதி இந்த அம்மாமார்களெல்லாம் உன்னைப் போன்ற பெண்கள் என்று உனக்குத் தெரியாதா! அவர்களை நீ வணங்கும் போது, உனது பெண்மையை நீ உணர்வதில்லையா? குழந்தைகள் தகப்பனிடம் காட்டும் அன்பில் மரியாதையும் பயமும் இருக்கும். தாயிடம் காட்டும் அன்பில் சுதந்திரமும் உரிமையும் இருக்கும். நமது வேத இலக்கியங்களில் இராமாயணம், மஹாபாரதம் இன்னும் புராண வரலாறுகளிலும் பெண்கள் உயர்வாக மதிப்புமிக்கவர்களாக மக்களுக்காக தன்னை வருத்திக்கொள்ளத் துணிந்தவர்களாக அறியலாம்.

அறிவிலும் திறமையிலும் குறைந்தவர்களில்லை. உடல் மென்மையும் வலிமையும் அவர்களின் ஆற்றல்களைக் குறைக்கவில்லை. பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் கார்த்தியம்மையாரை நியாயாதிபதியாக வைத்து அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சரியாகப் பதிலளிப்பவருக்கே பரிசளிப்பதென்று ஏற்பாடு. யாக்குவவல்கியர் மாமுனிவர். அவர் கார்த்தியம்மையை வென்றபின் தான் பரிசு பெற்றார் என்று வரலாறு. அம்மையாரின் வன்மை எப்பேற்பட்டதாக இருந்திருக்க வேண்டும். வலிமையுள்ளவர்களை வென்றால் தானே பரிசு!

சங்கராச்சாரியருக்கும், மண்டன மிச்சரருக்கும் கருமம் சிரேஷ்டமா அல்லது ஞானம் சிரேஷ்டமா என்ற தர்க்கம் உண்டாயிற்று. ஞானமே மேலானது என்கிறார் சங்கரர். அவ்வாறில்லை ஞானத்தை வழங்குவதே கருமம் தான் என்கின்றார் மண்டனமிச்சரர். இருவரின் வாதத்திற்கு நடுவராக, நீதி வழங்க; மண்டன மிச்சரர் மனைவி பாரதிதேவியை நியமிக்க தீர்மானமாயிற்று.

தர்லோக சஞ்சார்

நாரதர்

இருவரும் பாரதிதேவியை நடுவராக ஒப்புக் கொண்டார்கள். நடுநிலை வகிப்பவருக்கு வாதிடும் இருவிஷயங்களிலும் உன்னத அறிவு இருந்தாக வேண்டும். அன்னை பாரதிதேவிக்கு அந்த ஆற்றல் இல்லாமலா ஆதி சங்கரரும் மஹாயோகி மண்டனமிச்சரரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்!

சங்கரர் தோற்றாரானால் அவர் சந்நியாசத்தை கைவிட வேண்டும். கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளனுமே!

மண்டன மிச்சரர் வெற்றியடையாமல் போனால் சந்நியாசியாக வேண்டும். பாவம் பாரதிதேவி தன் கணவனை இழக்கும் நிலை.

இரு மஹான்களும் தீர்ப்பளிக்க இந்த அன்னை தான் வேண்டுமென்று தீர்மானித்துவிட்டார்கள் என்றால் ஒரு பெண்ணின் சத்யத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் எவ்வளவு மதிப்பு!

வாதத்தின் முடிவில் சங்கரர்தான் வென்றார். அவதாரமாய் வந்த பெருமான் எங்கே சந்நியாசத்தை விடுவது. 'மண்டனமிச்சரர்' குடும்பத்தை விட்டு சந்நியாசியானார். தீர்ப்பளித்த தியாகி பாரதிதேவிதான்.

வெவ்வேறு கலாச்சார இந்துக்களிலும் அன்னை பாத்திமா தேவி, மாதா நிவேதிதா என்று நிறையவே பெண்கள்.

பெண்களுக்கு மதத்தில் அலட்சியம் உண்டானால் மனிதப் பண்பே கெடும். ஆனால் எவ்வளவோ காலமாக மதத்தில் நம்பிக்கையுள்ள தாய்மார்களால் பாரதமாதாவும் நம்மைப் பாதுகாக்கின்றாள்.

நம் வீட்டுப் பெண்கள் சீதாதேவி, சாவித்ரி, சகுந்தலை, தமயந்தி போன்ற தெய்வப் பெண்களின் வாழ்வைத் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும்.

திருமணச் சடங்காகட்டும், மரணக் கிரியைகளாகட்டும் பெண் முன்னின்று நடத்தாமல் ஆண்மட்டும் செய்ய மதம் ஒத்துக் கொள்ளவேயில்லை. ஒரு பெண்ணானவள் துறவறத்திலோ, தெய்வ பக்தியிலோ, பரோபகாரத்திலோ எவ்விதத்திலும் மகோன்னத நிலையை அடையலாம் என்கின்ற உதாரணத்திற்கு நம்காலத்தில் வாழ்ந்த தெய்வப் பெண்மணி அன்னை சாரதா தேவியவர்களை நினைவு கூர்கின்றேன்.

புத்த மதத்திலும் பெண்களுக்கு அன்று அளித்த சுதந்திரம் மாசில்லாமல் இருக்கின்றது. கௌதம புத்தர் ஆண்கள் முக்தியடைவதற்கு பெண்களால் சில வேளைகளில் தடைகள் நேரலாம் என்று கருதினார் என்றாலும் அதனால் அவர்களை இழிவாக நினைத்தோ கட்டுப்பாடுகளால் விலக்கி வைக்கவோ இல்லை.

இன்றைக்கும் புத்தர் கொள்கையுள்ள தேசங்களில் பெண்மணிகள் குடும்பங்களிலும் தொழில் வியாபார நிறுவனங்களிலும் தலைமைப் பண்பில் சிறந்து விளங்குகின்றனர். அவர்கள் விருப்பம்போல் உலகியல் வாழ்வை விட்டு விலகி திருமண பந்தத்திற்கு உட்படாமல் புலனடக்கத்துடன் துறவறம் பூண்டு காவிதரித்து மடங்களில் தங்கி சுயேச்சையாய் சந்நியாசித்தாய்மார்களாய் வாழ்கின்றனர்.

சுமார் 800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பிரான்சு தேசத்தில் ஜோனா ஆப் ஆர்க் என்னும் பெண்மணி பக்தி ஆவேசத்தில் ஒரு பெரும் சேனைக்கே தலைமை வகித்து ஆங்கிலேயரோடு போரிட்டு அவர்களை தோற்கடித்தாள். ஒன்றுமறியாத பட்டிக்காட்டில் வளர்ந்த இம்மாதுவின் செயல்கள் உலகை வியக்கச் செய்தன. வரலாற்றில் உலகெங்கிலும் உள்ள பல்வேறு சமயங்களிலும் பெண்களின் தாய்மைப் பண்பை மதிக்காத ஆணாகிலும் பெண்ணாகிலும் வணக்கத்திற்குரிய வாழ்வை பெறவே முடியாது.

பட்டினத்தார், சங்கரர், சைதன்யர் போன்ற அவதாரப் புருஷர்களும் கூட துறவு வாழ்வில் இருந்தாலும் தாய்மை அன்பைத் துறக்கவில்லை.

நந்திதேவா....

உதாரகுணம் என்றால் என்ன? ஸத்வ குணம் ரஜோ குணம் தமோ குணம் என்கின்ற வகையில் இதுவும் ஒரு தனி குணமா?

-சத்யபாமா, நத்தம்பட்டி.

உதாரகுணம் என்பது தனி குணம் இல்லை.

ஸத்வ குணத்திலிருப்பது.

குணங்கள் மூன்று மட்டும்தான். இந்த ஜட உலகின் மாயை எனும் பராசக்தியின் தூர்காலயம் இந்த புவனம். அவள் தூர்கா என்றும் அழைக்கப் படுகின்றாள். அவளது அறிவு, விருப்பம், செயல்திறன். (ஞானம், இச்சை, கிரியை) மூன்று வடிவங்களாக ஆகின்றாள். முறையே * சத்வ குணம் - பூரண அறிவு. அதனால் அமைதியும், அன்பும், தியாகமும் ஆன அடிப்படையின் கீழ் இயங்குவது. இதன் தெய்வம் மஹாவிஷ்ணு, துணை மஹாலக்ஷ்மி.

இரஜோ குணம் - தன்னைப் பற்றிய நன் மதிப்பு அல்லது தனிச் சிறப்பு இவ்வாறான தீவிரத்துடன் அறிவை ஆளும் திறனுடையது. இதன் தெய்வம் பிரம்மா, துணை வாகீஸ்வரி சரஸ்வதி.

தமோகுணம் - எதையும் ஏற்றுக் கொள்வது. அறிவையும் ஆளும் திறனையும் பொருட்படுத்தாதது. நன்றும் தீதும் தனித்துக் காணத் தெரியாதது. இதன் தெய்வம் மஹாதேவ் எனும் சிவபெருமான். அன்பே வடிவானவர். தேவர்களும் அசுரர்களும் பேய் பிசாசுகளும் பூத கணங்களும் போற்றும் ஈஸ்வரன். இவரது துணை பார்வதி.

நீங்கள் கேட்ட உதாரணகுணம் ஸத்வத்தில் இருக்கும் தன்மைகளில் ஒன்று. அதன் தனித்தன்மை உபகாரம் செய்வது. செய்தது தான்தான் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் பொறுத்துக் கொள்வது.

ஓரிரு உதாரண நிகழ்ச்சி:

ஒருவர் தன் நண்பனோ வேலையாளோ யாரிடமாவது அதிகாலை நான்கு மணிக்கு தயாராக இரு நான் வருவேன் இருவரும் இன்ன காரியத்திலீடு படுவோம் என்று வலியுறுத்திச் சொல்லிவிட்டு பத்து பதினோரு மணிக்கு வந்து, “உனக்கு ஒரு வேலையுமில்லை. நாலுமணிக்கே வந்துவிட்டாய் நான் பொறுப்பில் இருப்பதால் இரவும் தூங்க முடிய வில்லை. காலையிலும் எவ்வளவு வேலை எனக்கு. அதையெல்லாம் சரியாகச் செய்ய வேண்டுமெனில் கொஞ்சமாவது தூங்கியாக வேண்டும் என்றாலும் பத்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்து தயாராகி அவசரமாக உனக்காக ஓடிவந்தேன்! என்ற இரஜோகுணத்திலும் தமோகுணத்திலும் பிதற்றுவார்.

காத்திருந்தவர் ஸத்வகுணம் - தன்னை ஏவியவர் சூழலும், தன் நிலையும் அறியாமல் கீழ்படிந்தது ஸாத்வீகம் .

தனக்காகக் காத்திருப்பவனிடம் காக்க வைத்து விட்டேனே என்று மரியாதையுடன் வருத்தம் தெரிவிக்காதது இரஜோகுணம்.

நல்லது கெட்டது தெரியாமல் தன் ஓய்வுதான் திறனளிக்கும் என்று தூங்கியது தமோ குணம். இம்மூன்றிலும் சத்வத் தன்மையைச் சேர்க்கும் குணம் உதார குணம். இக்குணமிக்கவர் சொல்லுவார்,

“அதனாலென்ன! நீங்கள் வேலைச் சுமையில் களைப்பில் ஓய்வெடுத்ததுதான் சரி. எதுவும் காலம்தான் நிச்சயிக்கின்றது. நாம் காலத்திற்கு கட்டுப்படவேண்டும். செயல்திறன் என்று நாம் நினைத்தாலும் செயல்தான் நமக்கு அதிகாரி. நாம் செயலுக்கு அதிகாரியில்லை. வாருங்கள். நீங்கள் நினைத்த காரியத்தைச் செய்யலாம் இதுவே தக்க தருணம்” என்று சொல்லி, தான் நாலுமணியில் இருந்து பட்ட பாட்டைச் சொல்லுவது இல்லை. இப்பொழுது என்ன சொன்னாரோ அப்படியே நம்பிக்கையில் இருப்பார். பொறுமை அமைதி இருந்த ஸத்வம். நான்

தர்லோக சஞ்சார்

நாரதர்

ஒன்றும் உன்னால் துன்பத்திற்காளாக எதையும் இழக்கவில்லை என்கிற தனித்துவம் இரஜஸ். நீ அப்படித்தான் இருக்கின்றாய் உள்ளபடியே இரு ஏன் குற்ற உணர்வில் தன்னை நியாயப்படுத்திக் கொள்ள சிரமப்படுகின்றாய் என்று ஏற்றுக் கொண்டது தமோகுணம். முக்குணத்திலும் நல்லவை மட்டுமே காணத் தெரிந்தது உதாரகுணம். அது உபகாரம் செய்யும்! தான் செய்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளாது.

பொதுக் காரியத்தில் ஈடுபட்டு இருக்கின்றோம். உணவும் பொதுவாக வழங்கப்படுகின்றது. எல்லோருக்கும் கிடைக்க ஏற்பாடுதான் என்றாலும் ஒருவருக்குப் பற்றாக்குறை; அவருக்கு தன் உணவை கொடுத்தனுப்பி விடுகின்றார் ஒருவர். வாங்கிச் சாப்பிட்டவர் வந்து “உனக்கில்லையா நானெல்லாம் வாங்கிவிட்டேன். உழைப்பது போதாதென்று சாப்பாட்டையும் விடவாழடியும்! உனக்குத் திறமை யில்லை” என்று சிரித்துக் கொள்கின்றார். உழவாரப்பணி குழுவில் நடந்தது. உணவில்லாது உழைக்கும் பொறுமை ஸத்வம், நான் தாங்கிக் கொள்வேன் தவிப்பவனுக்குக் கொடு எனும் தனித்தன்மை ரஜஸ், உண்ட திருப்தியில் வந்து உளறிவிட்டுப் போனவரைப் பொருத்துக் கொண்ட அன்பு தமோகுணம். முக்குணத்திலும் தன்னையிழக்காமல் விஷ்ணு, பிரம்மம், சிவம் மூவரின் அருளைப் பெற்றவர் உதார குணம் மிக்கவர். முக்குணமும் அவருக்கு சமம்.

முக்குணங்களும் ஒன்றையொன்று வீழ்த்தும் போட்டி இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

த்ரை குண்யவிஷயா வேதா
நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜந
நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்வஸ்தோ
நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந்

அர்ஜுனா! வேதங்கள் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களைப் பற்றியவை. நீ இம்மூன்று

தர்லோக சஞ்சார்
நாரதர்

குணங்களை வென்றவனாக இரு. சுக துக்கங்கள் என்பனவற்றின் ஆதாரமாக யோகம் செளக்கியம் இவை பற்றிய அக்கறை இல்லாதவனாகவும் இரு. அவ்வாறானால் இக்குணங்களற்றவனாக ஆன்மாவாகிய உன் நிலையை அறிவாய்.

ஆன்மாவாகிய ஜீவன் பரம ஆன்மாவின் அம்சம் ஆகையால் வெவ்வேறு உடல்களில் வாழ்வு பயணம் செய்வதற்கு பிரகிருதியின் இந்த முக்குணங்களே காரணம். தேகம் தேவை இல்லை என்கிற ஞானம் வர இக்குணங்களே தடையாக இருக்கின்றன.

பிரகிருதி என்னும் ஜட இயற்கையினால் ஜட உலகினில் வாழ ஜட சரீரம் வழங்கப்பட்டு இம் முக்குணங்களால் வாழ்வு படிப்பினையாக அறிவறுத்தப்படுகிறது.

இன்னும் கேளுங்கள்...

